ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὰς περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων καὶ φαινομένων τηλεπαθείας ἀφηγήσεις τῶν κ. κ. ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτου».

ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ

Ὁ κ. **Ἐμμανουὴλ Νικολάου**, κάτοικος Τζιτζιφιῶν καὶ πατὴρ 6 τέκνων, μᾶς γράφει σχετικῶς τὰ ἀκόλουθα :

Πρὸ τριάντα ἐτῶν κατοικοῦσα ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Σφακτηρίας καὶ Πλαταιῶν. Στὸ μέρος αὐτὸ πρὸ τριακονταετίας δὲν ὑπῆρχαν παρὰ 5-10 σπίτια. Γύρω δὲ ὑπῆρχαν χωράφια κ ἐρημιά.

— Ἕνα θερινὸ μεσημέρι, ἐνῷ ἐγὼ κ ἕνας φίλος μου γυρίζαμε στὰ χωράφια, ἄκουσα ἔξαφνα μιὰ φωνή :

«Βρὲ Μανώλη ! Πᾶρε τὸ σακκάκι σου ἀπὸ χάμω !...»

Κύταξα νὰ ἰδῶ ποιὸς φωνάζει, ἀλλὰ γύρω δὲν ὑπῆρχε κανεὶς καὶ τὸ σακκάκι μου τὸ φοροῦσα. Μ ἔπιασε τότε ἕνας ἀπερίγραπτος φόβος κι ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ σπίτι μου. Μόλις ἔφθασα, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα στὴν αὐλή. Ἐκεῖ ὅμως μ ἐπερίμενε ἄλλη τρομάρα. Γύρω ἀπὸ ἕνα πηγάδι ποὺ ὑπῆρχε στὴν αὐλή, εἶδα νὰ χορεύουν ἄγνωστοι ἄνθρωποι καὶ νὰ χτυποῦν διάφορα ὄργανα !...

Μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα. Λιποθύμησα· μὲ βρῆκαν, μ' ἐπῆραν στὸ σπίτι καὶ κρεββατώθηκα ἀμέσως. Ἔμεινα στὸ κρεβάτι τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ πῶ τί ἔπαθα. Τὰ ὄνειρά μου ἦσαν φρικιαστικά. Ἐπὶ ἕνα ἔτος διάφοροι ἀόριστοι φόβοι μ' ἔκαναν νὰ ὑποφέρω φρικτά.

Τέλος πέρασε καιρὸς, λησμόνησα τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ συνῆλθα.

Δὲν σᾶς διηγοῦμαι, κύριοι, τίποτε τὸ ὑπερβολικό. Στὸ Μεταξουργεῖο ποὺ μοῦ συνέβησαν ὅλα αὐτά, θὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἄνθρωποι ποὺ θὰ τὰ θυμοῦνται καλά.

ΟΙ ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΑΙ

Σχετικὴ κάπως μὲ τὴν ἀνωτέρω εἶναι, κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, καὶ ἡ ἱστορία περὶ τῆς ὁποίας μᾶς γράφει ὁ ἐκ Πατρῶν κ. **Ἀργύρ. Παπαδόπουλος.** Καὶ ἄλλοι δὲ πλὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Νικολάου μοῦ ἔστειλαν παραπλησίας ἀφηγήσεις περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων ποὺ ἐχόρευαν καὶ ἐχτυποῦσαν διάφορα ὄργανα. Ἐπίσης κατὰ περίεργον σύμπτωσιν καὶ δημώδεις ἑλληνικαὶ παραδόσεις περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων, ἀναφέρουν σχετικὰ παράδοξα φαινόμενα.

Μᾶς γράφει λοιπὸν ὁ κ. Ἀργύρ. Παπαδόπουλος, ὅτι πρὸ δεκαετίας περίπου, εὑρισκόμενος εἰς τὸ χωρίον Β. τοῦ Αἰγίου ἐξ οὗ κατάγεται, παρευρέθη σ' ἕνα γάμον ποὺ ἐγίνετο ἐκεῖ.

Στὸν γάμον αὐτὸν εὑρίσκοντο καὶ οἱ ἀπαραίτητοι ὀργανοπαῖκται, κληθέντες ἐξ ἄλλου χωρίου, δύο ὥρας ἀπέχοντος τοῦ προαναφερθέντος.

Περὶ τὸ ἑσπέρας ὁ ἐπιστολογράφος μας ἀπεμακρύνθη τοῦ χωρίου μὲ ἄλλους γιὰ νὰ δρέψουν ἀγριολούλουδα. Ὅταν δὲ ἐγύριζαν στὸ χωριὸ τὴν νύκτα πλέον, εἶδαν ἀπέναντι στὸ ποτάμι, ποὺ χωρίζει τὰ δυὸ χωριά, πολλοὺς ἱππεῖς νὰ προχωροῦν ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ὀργανοπαίκτας. Ὑπέθεσαν ἀρχικῶς πὼς εἶναι οἱ ὀργανοπαῖκται καὶ καλεσμένοι τοῦ γάμου τοῦ χωριοῦ Β. Ὅταν ὅμως ἐγύρισαν στὸ χωριὸ βρῆκαν τοὺς ὀργανοπαίκτας ἐκεῖ καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν ἀπεμακρύνθησαν καθόλου ἀπὸ τὸ χωριό. Τὸ παράδοξον αὐτὸ γεγονὸς γνωσθὲν στὸ χωριὸ ἐπροξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν.

νάνος, οὔτε βρέφος χωροῦσε μέσα, καὶ τὸ περιεργότερο, ὅτι δὲν εἶχε ἐλατήρια. Πῶς λοιπὸν ἐκινεῖτο αὐτὸ τὸ αὐτόματο ; Ὁ Κέμπελεν ὡμολόγησε πὼς τὸ κινοῦσε ὁ ἴδιος χωρίς, ὅμως νὰ πῇ καὶ τὸν τρόπο. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ζατρικοπαίκτης ἐκέρδιζε πάντοτε, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀντίπαλός του ἦτο τέλειος παίκτης.

Ἐκτὸς τοῦ ζατρικοπαίκτου ὁ Κέμπελεν κατεσκεύασε κι ἕνα ἄλλο αὐτόματο ποὺ ἔλεγε λέξεις καὶ φράσεις ὁλοκλήρους ! Ὁ μηχανισμός του εἶτανε «μιὰ σφυρίχτρα, μιὰ τραχεῖα ἀρτηρία κ ἕνα στόμα» καθὼς ἔλεγε ὁ Κέμπελεν. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὸν δείξῃ σὲ κανένα. Κατόπιν ὅμως γιὰ ν ἀποδείξῃ ὅτι τὸ αὐτόματό του δὲν ἦταν ἀγυρτεία, ἔβγαλε ἕνα βιβλίο ἀπὸ 456 σελίδες καὶ 27 εἰκόνες ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ὁ μηχανισμὸς τοῦ λόγου καὶ περιγραφὴ μηχανῆς λαλούσης». Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὑπῆρχε πλήρης περιγραφὴ τοῦ λαλοῦντος αὐτομάτου του.

* * *

Ἄξιον θαυμασμοῦ ἐπίσης ὅσον καὶ τρομακτικὸν ἦτο καὶ τὸ αὐτόματον τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκευάσει εἷς τῶν σοφῶν τοῦ μεσαίωνος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφήρεσαν ἀφοῦ τὸν ἐδολοφόνησαν. Περὶ τοῦ αὐτομάτου αὐτοῦ γράφει ἐκτενῶς εἰς τὸ περίφημο ρομάντζο του «Ὁ ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου» ὁ Γκοντρὰν Μπαρός.

Τὸ αὐτόματο αὐτὸ ἦτο γυμνὸ καὶ ἀπαράλλαχτο ὅπως εἶναι ὁ νεκρὸς στὸν τάφο του ὅταν ἔχῃ ἀρχίσει πειὰ ἡ σῆψις. Φρικτὸν δηλαδὴ τὴν θέαν, ἐν ἀποσυνθέσει καὶ μὲ σκώληκας ἐπ αὐτοῦ. Ἔκαμνε διαφόρους κινήσεις, ἅπλωνε τὰ χέρια του καὶ μποροῦσε νὰ τρομάξῃ καὶ τὸν πλέον τολμηρὸν ἄνθρωπον !....

Αὐτὰ περὶ αὐτομάτων. Σήμερον κατασκευάζονται μικρὰ αὐτόματα ἢ μᾶλλον παιχνίδια γιὰ τὰ παιδιὰ στὴ Γερμανία, στὴν Ἑλβετία καὶ ἰδία στὴ Νυρεμβέργη.

Ὁ Κοῦκλος

ΑΛΛΗ

Εἶν ἀνοιξιάτικη βραδυά, γλυκειὰ καὶ μυρωδάτη.
Ἀνθίσανε ἡ τρανταφυλλιαῖς, ἀνθίσανε κ οἱ βάτοι.
Ὅλος ὁ κόσμος ἀγαπᾷ κι ἀπ' τὴν ὀγάπη καίει,
Μόνον ἡ Μάρω κάθεται μονάχη της καὶ κλαίει.
Εἰς τοῦ σπιτιοῦ τὸ χαμηλὸ παράθυρο σκυμμένη,
Τὸν μορφονιὸ τὸν Μῆτρό της ἡ κόρη περιμένει.
Τὸ μοσχαγέρι τῆς νυχτιᾶς φυσᾶ μὲσ' στὰ μαλλιά της
Ποὺ πέφτουνε κατάμαυρα, λυτὰ στὴν ἀγκαλιά της,
Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλὰ μὲ φῶς τὴν περιχύνει
Καὶ σ' ἀσημένια φορεσιὰν ὁλάκερη τὴ ντύνει.
Εἶν ὥμορφη, κατάλευκη μ' ὁλόμαυρο στεφάνι
Κ ἡ προσδοκιὰ τοῦ Μήτρου της μορφότερη τὴν κάνει.
Λαχταριστὰ τὰ στήθια της ἀνεβοκατεβαίνουν
Καὶ τῶν ματιῶν της ἡ ματιαῖς μισοπνιγμέναις βγαίνουν
Καὶ στὸ σκοτάδι ψάχνουνε, τὸ μορφονιὸ γυρεύουν....
Μὰ βλέπουν μόνον τὰ κλαριὰ τῶν δένδρων ποὺ σαλεύουν.

Δέκα βραδυαῖς ἐπέρασαν κι' ὁ Μῆτρος δὲν ἐφάνη
Κι ἀπ' τὸν καϋμό της ἡ Μαριὼ τὰ λογικά της χάνει.
Κυττάζει τ' ὁλοστρόγγυλο, τὸ ὁλόφεγγο φεγγάρι :
«Πές μου, φεγγάρι σπλαχνικὸ ποὺ γεις περίσσια χάρι,
Ὁ Μῆτρος πῶς δὲν ἔρχεται ; μὴν εἶνε σὲ δουλειά του ;
Πές μου νὰ παρηγορηθῶ ποῦ χάνω τὰ φιλιά του.
Μὴν κοίτεται στὸ στρῶμα του, μὴν εἶνε ἀρρωστημένος ;
Πές μου νὰ τρέξω νὰ τὸν βρῶ· μὲ ζήτησε ὁ καϋμένος...
Μ' ἂν ἄλλη ὁ Μῆτρος ἀγαπᾷ, μὰ τὰ λαμπρά σου κάλλη...»
Ἐσβύστηκε ἡ φωνοῦλα της κ' ἔγυρε τὸ κεφάλι...
Κι' ἀπήντησε ὁ ἀντίλαλος ἀπὸ τὸ δάσος : « Ἄλλη ! »

† Κ. Μάνος

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΛΗΚΥΘΟΝ,,

Ἀπ' τὸ σκοτάδι ἐβγήκαμε κ' οἱ δυὸ στὸ φῶς μιὰ μέρα
Προσκυνηταὶ τῆς Ὁμορφιᾶς μ' εὐλάβεια καὶ κρίσι,
Κ' ἐβρέξαμεν, ἀκούοντας κάποιου βοσκοῦ φλογέρα
Τὰ διψασμένα χείλη μας στῆς Κασταλίας τὴν βρύσι.

Μὰ ἐκεῖ—ποιὸς τῶλεγε ποτέ, νὰ μᾶς βασκάνῃ ἡ μοῖρα ;
Καὶ πῆρες δρόμο ποῦ ὁδηγεῖ σὲ κόσμους ἀρωμάτων
Κ ἔμεινα μόνος στὴν ζωὴ μὲ μιὰ θλιμμένη λύρα
Τραγουδιστὴς τοῦ πόνου μου καὶ μάντις αἰνιγμάτων !

† Πέτρος Ζητουνιάτης

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Κόρη, στὸ γελαστό σου βλέπω μάτι—
πῶχει πελάγους βάθος καὶ μαγεία—
ἀνέκφραστη, γλυκειὰ μελαγχολία.
σὰ νὰ ζητᾷ, σὰ νὰ μαντεύῃ κάτι.

Σὰν ρόδο τοῦ Ἀπρίλη ποὺ σκεπάζει
ἡ πρωϊνὴ καὶ ἀσημένια πάχνη,
ἔτσι λεπτή, ὀγνώστου πόθου ἄχνη,
τὸ βελουδένιο πρόσωπό σου σκιάζει.

Ὁ ἥλιος ὅταν λάμψῃ στὰ λειβάδια,
τὴν πάχνη θὰ σφαιρώσῃ σὲ πετράδια,
μυριόχρωμα στοῦ λουλουδιοῦ τὰ χείλη.

Μὰ ἡ χρυσῆ σου καταχνιὰ ἐκείνη
σταλαματιὰ δακρύου ἴσως γίνῃ
εὐθὺς ποὺ τὄνειρό σου ἀνατείλῃ.

Α. Προβελέγγιος